

- וכשנראה ההר לעיניו ביום השלישי השאיר את מלווי בבקעה והלך ובא אל ההר, שעליו בנה אחר־כך דויד המלך את המקדש²⁵⁶, ורק הנער לבדו אתו. את הכלים²⁵⁷ הנחוצים לקרבן, חוץ מן הבהמה, נשאו אתם. ויצחק בן עשרים וחמש שנה בהבנות המזבח²⁵⁸. וכששאל מה יקריבו, אם אין בהמה לקרבן, אמר אברהם, שאלהים ימציאנה להם, שכן יכול הוא ליתן לבני אדם²⁵⁹. בשפע את הדברים שאין להם ולקחת את הרכוש מאנשים, הבוטחים בחילם. אם יחפוץ אלהים לקבל ברצון את קרבנו ולהופיע בשעת הקרבנות, יתן גם להם בהמה לעולה.
- וכשנבנה המזבח והועלו על גבן העצים והוכן הכל, אמר אברהם לבנו: בני, באלפי תפלות שאלתיך מאת אלהים, שתולד לי. וכשבאת לעולם, לא היה דבר, שלא הקדשתי, כדי לגדלך, או שחשבתיו לאושר גדול לו מאשר לראותך גבר, ולהשאירך ליורש שלטון אחרי מותי. אולם לפי שרצונו של אלהים הוא שעשאני אב לך, וגזרה היא מלפניו שאשכלך שוב — שא בגבורה את קרבנך. שכן הנני מעבירך לרשותו של אלהים, שדורש ממני²⁶⁰ עכשיו לזכותו בכבוד זה בגלל היותו לי לעוזר רב־חסד ובעל־ברית. לאחר שנוצרת (שלא כדרך העולם)²⁶¹, תמות שלא כדרך כל בני האדם, אלא תשלח בתורת קרבן בידי אביך הורך לאלהים אבי־כל, כמדומה לי, משום שראוי אתה לדעתו לך, שלא תסתלק מן החיים במחלה או במלחמה וגם לא בשום פורענות אחרת, השכיחה אצל בני אדם, אלא שיקבל וישמור עלידו את נשמתך מתוך תפלות ועבודת הקודש. וכן תהיה לשומר ולמכלכל זקנתי — כי לך ביחוד גידלתיך — לכשתתן לי במקומך את הסד אלהים".
- ויצחק קיבל בעונג את הדברים, כי יאה לבן של אב כזה להיות בעל רוח אמיצה, ואמר, שנוח־היה לו שלא להברא כלל, אילו היה דוחה את גורדינם של אלהים, ושל אביו ולא היה נכנע ברצונו הטוב לרצון²⁶² שניהם, מאחר שאין זה מן הצדק לסרב, אפילו החליט על כך האב בלבד. והלך וקרב אל המזבח להשחט. ובוודאי היה אברהם עושה את המעשה, אילמלא עיכב בידו אלהים, שקרא לו בשמו ומנע את שחיטת הילד. ואמר, שלא צוהו לשחוט את הילד, משום שתאב הוא לדם אדם, ולא רצה לגזול ממנו עלידי מעשה פשע כזה את הילד, שבעצמו עשאו לאב לו, אלא רצה לנסות את לבו, אם יציית גם למצוה כזאת. ועכשיו שהכיר את נכונותו ואת גודל יראתו אותו, הריהו שמח על כל שנתן לו. ולא יימנע לעולם מלזכות אותו ואת זרעו בהשגחה שלמה. בנו יאריך ימים עד מאוד וימסור, לאחר חיי אושר, שלטון רב לבנים טובים אחריו, יוצאי חלציו²⁶³. ועוד בישר לו, שמשפחתם תעצם ותהיה לגויים רבים ותגיע לעושר גדול וזכר מחולליהם ישאיר לעולם ויכבשו בכל־יזינם את ארץ כנען ויתקנאו בהם כל בני אדם. ואחרי הדברים האלה

ג. 228
בראשית
כ"ב, ט

229

230

231

ד. 232

233

בראשית כ"ב,
י"א-י"ט

234

235

236